

രീമു దరీశసనీ నడవిసతంధి - సంఖ్య ౧౧

Dezvăluirea controverselor profetice repetate din adventism: înțelegerea tâlharilor poporului tău

Jeff Pippenger

2024-08-09

ในบทความที่แล้ว

เราได้ระบุแนวเส้นแห่งความขัดแย้งเชิงพยากรณ์หกประการซึ่งได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของลัทธิแอดเวนติสตั้งแต่ช่วงเวลาของขบวนการมิลเลอไรต์จนถึงปัจจุบัน

ข้าพเจ้ายืนยันว่าความขัดแย้งครั้งแรกและครั้งสุดท้ายเกี่ยวกับ “โจรแห่งชนชาติของเจ้า”

ในข้อสิบสี่ของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดนั้น มีลักษณะเชิงพยากรณ์ที่เหมือนกัน มิลเลอไรต์เข้าใจว่า “โจร” นั้นคือกรุงโรม และพวกโปรเตสแตนต์สอนว่า “โจร” นั้นคือกษัตริย์ซีเรียพระองค์หนึ่งนามว่าอันทีโอคัส เอพิฟานีส

Și în vremurile acelea mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, jefuitorii poporului tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Pornind de la versetul zece și continuând până la versetul cincisprezece, este reprezentat un război între împărățiile Egiptului și Siriei. În acest pasaj, Egiptul este împăratul de la miazăzi, iar împăratul Siriei este reprezentat ca împăratul de la miazănoapte. Versetul zece identifică ceea ce istoricii numesc începutul celui de-al Patrulea Război Sirian în 219 î.Hr.; versetele unsprezece și doisprezece reprezintă bătălia de la Rafia din 217 î.Hr. și urmările ei. Apoi, versetele treisprezece până la cincisprezece identifică bătălia de la Panium din 200 î.Hr. În versetele zece până la cincisprezece, împăratul Siriei este Antioh cel Mare, conducătorul Imperiului Seleucid.

Versetul zece reprezintă istoria în care Antiohus Magnus începe un război pentru a recuceri teritoriul care fusese luat din regatul seleucid cu ani înainte. În verset, el recâștigă teritoriul pierdut în anul 219 î.Hr., dar își încetează temporar agresiunile și caută să-și regrepeze puterea militară. El recăpătase controlul asupra teritoriului pierdut și ajunsese până la hotarul Egiptului, regatul de sud condus de dinastia ptolemaică. Între anul 219 î.Hr. și anul 217 î.Hr., atât împăratul de la miazăzi, cât și împăratul de la miazănoapte au făcut planuri pentru bătălia de la Rafia, care se apropia.

Bătălia de la Rafia a avut loc în anul 217 î.Hr., iar regatul din sud, Egiptul, condus de Ptolemeu, a biruit asupra împăratului sirian Antioh cel Mare, împăratul de la miazănoapte din pasajul profetic. Apoi, în versetele treisprezece până la cincisprezece, șaptesprezece ani mai târziu, în anul 200 î.Hr., Antioh cel Mare, care pe atunci formase o alianță cu Filip al Macedoniei, a angajat Egiptul în bătălia de la Panium. Regatul din sud, Egiptul, avea atunci un împărat copil, în vârstă de cinci sau șase ani, iar Antioh cel Mare și Filip nu au putut rezista să profite de împăratul-copil al Egiptului, iar Antioh cel Mare a biruit în bătălia de la Panium. Cele trei versete care reprezintă bătălia de la Panium conțin versetul paisprezece, unde o nouă putere este introdusă în narațiunea profetică.

Jefuitorii poporului tău sunt o putere diferită de împăratul egiptean al miazăzii, sau de împăratul seleucid al miazănoaptei, sau de Filip, stăpânitorul macedonean. Milleriții au recunoscut că Roma

este jefuitorii poporului tău. Unul dintre cuvintele-rădăcină ebraice tradus prin „jefuitori” înseamnă „sfărâmător”. Roma păgână este reprezentată în profeție ca puterea care avea să sfărâme în bucăți.

După aceea m-am uitat în vedeniile de noapte, și iată că era o a patra fiară, înfricoșătoare și grozavă, și nespus de puternică; avea dinți mari de fier: devora, sfărâma în bucăți și călca în picioare rămășița; și era deosebită de toate fiarele care fuseseră înaintea ei; și avea zece coarne. Daniel 7:7.

Când Uriah Smith comentează despre tâlhari, el citează un istoric care arată că tâlharii îi reprezintă pe cei ce sfărâmă.

„O nouă putere este acum introdusă — „tâlharii poporului tău”; literal, spune episcopul Newton, „spărgătorii poporului tău”. Departe, pe malurile Tiburului, un regat se hrănea cu planuri ambițioase și intenții întunecate. Mic și slab la început, el a crescut cu o repeziciune minunată în putere și vigoare, întinzându-se cu prudență când aici, când acolo, pentru a-și încerca tăria și a pune la probă vigoarea brațului său războinic, până când, conștient de puterea sa, și-a înălțat cu îndrăzneală capul între națiunile pământului și a apucat cu mână nebiruită cârma treburilor lor. De acum înainte, numele Romei stă înscris pe pagina istoriei, menit ca de-a lungul unor veacuri îndelungate să stăpânească asupra treburilor lumii și să exercite o influență puternică între națiuni chiar până la sfârșitul timpului.”

„රෝමය කලා කළේය; එවිට සිරියාවත් මැසිඩෝනියාවත් ඉක්මනින්ම තමන්ගේ සිහිනයේ දර්ශනය මත වනෙසක් පැමිණීමෙන් ඇති බව සොයාගන්න. රෝමවරුන් නරඹන මිසර රජුගේ පක්ෂයෙන් මැදිහත් වූහ; ඇත්වියොකස් සහ පිලිප් විසින් සැලසුම් කරන ලද විනාශයෙන් ඔහු ආරක්ෂා කළ යුතු බවට ඔවුහු අධිෂ්ඨාන කරගෙන සිටියහ. මෙය ක්‍රි.පූ. 200 වසරකදී සිදු වූ අතර, සිරියාව සහ මිසරය සමබන්ධ කාරණාවල රෝමවරුන්ගේ පළමු වැදගත් මැදිහත්වීම් අතරින් එකක් විය.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

Predicția prezentată în aceste versete s-a împlinit în aproximativ douăzeci de ani, din 219 î.Hr. până în 200 î.Hr., însă profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea lor decât pentru a noastră, astfel încât profetia lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer; lucruri în care îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat și și-a strâns laolaltă comorile pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele desfășurări ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile de pe urmă.” Selected Messages, cartea 3, 338, 339.

Deși Daniel nu a trăit în perioada de douăzeci de ani pe care o avem în vedere, inspirația transmisă prin scrierile Sorei White ne informează că o mare parte din istoria consemnată în Daniel unsprezece urmează să se repete în împlinirea finală a lui Daniel unsprezece.

„Nie mamy czasu do stracenia. Przed nami są czasy ucisku. Świat jest poruszony duchem wojny. Wkrótce nastąpią sceny ucisku, o których mowa w prorocत्वach. Proroctwo z jedenastego rozdziału Księgi Daniela niemal osiągnęło swoje pełne wypełnienie. Wiele z historii, która dokonała się jako wypełnienie tego prorocтва, powtórzy się”. Manuscript Releases, nr 13, s. 394.

Versetele zece până la cincisprezece din Daniel unsprezece reprezintă istoria zilelor din urmă care conduce până la legea duminicală ce va veni în curând, căci versetul șaisprezece identifică momentul în care Roma, pentru prima dată, a cucerit „țara cea minunată”.

Dar cel ce va veni împotriva lui va face după voia sa, și nimeni nu-i va sta înaintea; și el va sta în țara cea slăvită, care va fi nimicită prin mâna lui. Daniel 11:16.

Daniel folosește de două ori în scrierile sale expresia „țara cea slăvită”. Prima dată este în versetul șaisprezece, când Roma păgână literală a cucerit țara literală slăvită a lui Iuda.

„Deși Egiptul nu a putut sta împotriva lui Antiohus, împăratul de la miazănoapte, Antiohus nu a putut sta împotriva romanilor, care acum au venit împotriva lui. Nicio împărăție nu mai era în stare să se împotrivescă acestei puteri în ascensiune. Siria a fost cucerită și adăugată Imperiului Roman atunci când Pompei, în anul 65 î.Hr., l-a lipsit pe Antiohus Asiaticus de stăpânirile sale și a redus Siria la rangul de provincie romană.”

„Aceeși putere trebuia, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și să o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr., dată de la care ocupă un loc proeminent în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeii prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și aceasta în felul următor.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

Celălalt verset în care Daniel folosește expresia „țara cea slăvită” se află în versetul patruzeci și unu.

El va intra și în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Versetul patruzeci și unu urmează, desigur, după versetul patruzeci, iar versetul patruzeci începe cu cuvintele „și la vremea sfârșitului”. În Tragedia veacurilor, sora White identifică anul 1798 ca fiind „vremea sfârșitului”, astfel încât versetul patruzeci și unu identifică o istorie care urmează după vremea sfârșitului din 1798.

„Dar la vremea sfârșitului, spune profetul, «Mulți vor alerga înapoi și înapoi, și cunoștința va crește.» Daniel 12:4.... Din 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, cunoașterea profețiilor a crescut, și mulți au vestit solemnul mesaj al judecării apropiate.” Tragedia veacurilor, 356.

Țara cea slăvită din versetul patruzeci și unu nu este Iuda antică literală de odinioară, ci Iuda spirituală modernă. Statele Unite sunt Iuda spirituală modernă, iar versetul patruzeci și unu identifică legea duminicală care va veni în curând în Statele Unite.

Dar cea dintâi n-a fost ceea ce este duhovnicesc, ci ceea ce este firesc; iar după aceea, ceea ce este duhovnicesc. 1 Corinteni 15:46.

Kwitegeko cyo ku Cyumweru cyerekanwa n'umurongo wa cumi na gatandatu, kuko "igice kinini cy'amateka yabayeho" mu isohozwa rya Daniyeli cumi na rimwe kigomba kongera kubaho. Imirongo ya cumi kugeza kuri cumi na gatanu, mu minsi y'imperuka, ihagarariye amateka abanziriza kandi ayobora ku itegeko ryo ku Cyumweru.

Regele de la miazănoapte din acele cinci versete, precum și regele de la miazăzi, care au fost împlinite prin regele seleucid Antiohus Magnus și prin regii egipteni ai regatului ptolemaic, prefigurează puteri care constituie centrul istoriei ce conduce la legea duminicală care urmează să vină în curând. Aceste versete identifică istoria mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii, căci versetul zece identifică prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, iar versetul șaisprezece, legea duminicală care urmează să vină în curând.

Hristos subliniază aceste versete prin corelarea versetului zece cu versetul patruzeci și a versetului șaisprezece cu versetul patruzeci și unu. Referirea directă la țara literală slăvită, care prefigurează țara spirituală slăvită din versetul patruzeci și unu, se află la sfârșitul celor șase versete, iar versetul zece este începutul.

Așa cum Hristos a făcut să fie sigur că versetul șaisprezece are o legătură directă cu versetul patruzeci și unu, tot astfel și versetul zece are o legătură directă cu versetul patruzeci. Expresia din versetul zece, „se va revărsa și va trece prin”, este aceeași expresie ebraică tradusă prin „se va revărsa și va trece peste”, în versetul patruzeci. Expresia se mai găsește doar într-un singur alt loc din Scripturi, însă acolo este tradusă puțin diferit față de versetul zece și versetul patruzeci. Totuși, este aceeași expresie ebraică.

Și el va trece prin Iuda; va năvăli și va trece peste, va ajunge până la gât; și întinderea aripilor sale va umple lățimea țării tale, o, Emanuel. Isaia 8:8.

“அழிந்த வள்ளம்போல் வந்த கடந்த சல்லும்” என்ற இயசோயா துறவத, பத்தாம் வசனத்தில் உள்ள “வள்ளம்போல் வந்த கடந்த சல்லும்” என்பதற்கும், நாற்பதாம் வசனத்தில் உள்ள “வள்ளம்போல் வந்த கடந்த சல்லும்” என்பதற்கும் ஒன்றே ஆகும். இதற்கு மலோக, அந்த மூன்று வசனங்களிலும் ஒவ்வொன்றும் வடக்கு ராஜா தற்கு ராஜாவின்மலே நடத்தம் தாக்கதலை விவரிக்கின்றன. இயசோயாவில், வடக்குத் ராஜாவாகிய அசீரியாவின் சன்னாகரெப், இஸ்ரவேலின் தற்கு இராச்சியமான யூதாவின்மலே தாக்கதல் நடத்தியான். பத்தாம் வசனத்தில், சலெக்கிய பரேரசின் வடக்குத் ராஜாவாகிய அந்தியோகஸ் மக்னஸ், எகிப்தின் தற்கு இராச்சியத்தின்மலே தாக்கதல் நடத்தினான். நாற்பதாம் வசனத்தில், நாற்பதாம் வசனத்தின் தொடக்கத்தில் மரணக்காயம் பெற்றிருந்த வடக்குத் ராஜாவாகிய பாப்பரச ஆட்சி, தற்கிலுள்ள நாத்திக வல்லமையான சோவியத் ஒன்றியத்தின்மலே தாக்கதல் நடத்தியது. ஒவ்வொரு வசனமும் வடக்கு மற்றும் தற்கு ராஜாக்கள் இடையிலான மோதலின் அதே தீர்க்கதரிசன அமைப்பை

பிரதிநிதித்தவப்படத்தகிறத; ஒவ்வொரு வசனத்திலும் வடக்கத் ராஜா
“வள்ளம்போல் வந்த கடந்த சல்கிறான்.”

Mărturia lui Isaia și versetul zece arată amândouă că, atunci când împăratul de la miazănoapte atacă, el se oprește înainte de a intra în capitala împărăției de la miazăzi. Sanherib și-a adus războiul până la zidurile Ierusalimului, și nu mai departe. În anul 219 î.Hr., Antioh cel Mare a ajuns la hotarul Egiptului și s-a oprit. Apoi a pierdut bătălia de la Rafia, care a avut loc doi ani mai târziu, în 217 î.Hr. Sanherib a ajuns la zidurile Ierusalimului și a pierdut lupta, când Dumnezeu a intervenit.

De aceea, așa zice Domnul despre împăratul Asiriei: Nu va intra în cetatea aceasta, nu va arunca acolo nicio săgeată, nu va veni înaintea ei cu scut și nu va ridica împotriva ei întăritură. Pe calea pe care a venit, pe aceeași se va întoarce și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta, ca s-o mântuiesc, pentru Mine Însumi și pentru robul Meu David. Și s-a întâmplat în noaptea aceea că îngerul Domnului a ieșit și a lovit în tabăra Asirienilor o sută optzeci și cinci de mii; și când s-au sculat dis-de-dimineată, iată că toți erau trupuri moarte. Astfel, Sanherib, împăratul Asiriei, a plecat, s-a dus, s-a întors și a locuit la Ninive. Și s-a întâmplat că, pe când se închina în casa lui Nisroc, dumnezeul său, Adramelec și Șarețer, fiii lui, l-au lovit cu sabia; iar ei au scăpat în țara Armeniei. Și în locul lui a domnit fiul său Esarhadon. 2 Împărați 19:32–37.

În 1989, împăratul de la miazănoapte a măturat Uniunea Sovietică, dar nu a biruit capitala Uniunii Sovietice. Rusia a rămas în picioare. Următoarea bătălie, prefigurată în versetele unsprezece și doisprezece, a fost bătălia de la Rafia, care a fost de asemenea prefigurată prin nimicirea oștirii lui Sanherib și moartea sa ulterioară, fapt ce identifică o biruință pentru împăratul de la miazăzi, care a fost Iuda în mărturia lui Sanherib și Rafia în mărturia lui Antioh cel Mare.

Versetul zece oferă o legătură directă cu versetul patruzeci, iar versetul șaisprezece oferă o legătură directă cu versetul patruzeci și unu. Versetele zece până la șaisprezece reprezintă istoria din 1989 până la legea duminicală. Versetul reprezintă o istorie ascunsă în versetul patruzeci, care începe cu prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 și continuă până la legea duminicală. Versetul zece leagă de asemenea în mod direct „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase de istoria ascunsă, însă acea linie a adevărului se află în afara celor pe care le prezentăm aici.

În istoria millerită a avut loc prima dintre cele șase controverse principale din cadrul adventismului cu privire la identificarea corectă a Romei, iar aceasta privea pe cine reprezentau tâlharii din versetul paisprezece. Protestanții susțineau că ei îl reprezentau pe Antioh Epifanes, iar milleriții i-au identificat ca fiind Roma. În ultima controversă a adventismului cu privire la identificarea corectă a Romei, disputa este de asemenea asupra tâlharilor din versetul paisprezece. O categorie, reprezentată de milleriți, susține înțelegerea fundamentală a milleriților, care a fost aprobată de Spiritul Profetic.

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era peste ea și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă, până când mâna Sa a fost retrasă.”

Early Writings, 74.

Acea diagramă sacră identifică controversa prin mențiunea anului 164 î.Hr.

„164 Moartea lui Antiohus Epifanes, care, desigur, nu s-a ridicat împotriva Domnului domnilor, întrucât murise de 164 de ani înainte ca Domnul domnilor să Se nască.”

Referința acelei controversă de pe harta sacră reprezintă singurul adevăr reprezentat pe harta sacră care nu se întemeiază pe un pasaj profetic din Cuvântul lui Dumnezeu. Procedând astfel, ea identifică un semn de hotar, nu al istoriei biblice, ci al istoriei advente, și „nu trebuie să fie schimbat”, căci controversa identifică modul în care este stabilită viziunea profetică. A respinge acel adevăr fundamental înseamnă a respinge, în același timp, autoritatea aprobării hărții sacre de către Spiritul Profetic.

„Cea din urmă înșelăciune a lui Satana va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. «Unde nu este nicio vedenie, poporul pier» (Proverbe 29:18). Satana va lucra cu iscusință, în diferite feluri și prin diferite mijloace, pentru a zdruncina încrederea rămășiței poporului lui Dumnezeu în mărturia cea adevărată. El va aduce vedenii false pentru a induce în rătăcire și va amesteca falsul cu adevărul, iar astfel îi va dezgusta pe oameni, încât ei vor privi tot ceea ce poartă numele de vedenii ca pe o formă de fanatism; însă sufletele sincere, punând în contrast falsul și adevărul, vor fi făcute în stare să deosebească între ele.” Selected Messages, cartea 2, 78.

Controversa din urmă a „jefuitorilor poporului tău” este aceeași cu cea dintâi, iar fără o înțelegere a simbolului care întemeiază vedenia, „poporul pier”. Ei „pier” pentru că „desființează mărturia Duhului lui Dumnezeu”.

O altă categorie susține că Statele Unite sunt reprezentate ca „jefuitorii” din versetul paisprezece. Acea categorie este incapabilă sau nu dorește să vadă că Antiohus Magnus, în versetele zece până la cincisprezece, reprezintă Statele Unite. Așa cum protestanții din istoria millerită susțineau că jefuitorii erau Antiohus, tot astfel categoria care nu este dispusă să vadă îi identifică pe jefuitori drept puterea (Statele Unite) care este prefigurată de Antiohus.

Atacul lui Sanherib asupra lui Iuda, care a ajuns până la capitală, Ierusalim, și care a eșuat, a fost condus de generalul lui Sanherib, Rabșache.

Așadar, te rog, dă zăloage domnului meu, împăratul Asiriei, și îți voi da două mii de cai, dacă vei fi în stare, din partea ta, să pui călăreți pe ei. Cum dar ai putea să întorci fața unui singur căpetenie dintre cei mai neînsemnați slujitori ai stăpânului meu și să-ți pui încrederea în Egipt pentru care și pentru călăreți? Oare am venit eu acum fără Domnul împotriva acestui loc ca să-l nimicesc? Domnul mi-a zis: „Suie-te împotriva acestei țări și nimicește-o.” Atunci Eliachim, fiul lui Hilchia, și Șebna, și Ioah au zis lui Rabșache: „Vorbește, te rugăm, slujitorilor tăi în limba siriană, căci o înțelegem; și nu vorbi cu noi în limba iudeilor, în auzul poporului care este pe zid.” Dar Rabșache le-a zis: „Oare la stăpânul tău și la tine m-a trimis stăpânul meu să spun aceste cuvinte? Nu m-a trimis el oare la oamenii care stau pe zid, ca să-și mănânce propriul gunoi și să-și bea propria urină împreună cu voi?” Atunci Rabșache a stat în picioare și a strigat cu glas tare în limba iudeilor și a vorbit, zicând: „Ascultați cuvântul marelui împărat, împăratul

Asiriei.” 2 Împărați 18:23–28.

Rabsache nu prezenta cuvintele sale, ci cuvintele lui Sanherib, împăratul Asiriei. În Daniel 11:40, împăratul de la miazănoapte este puterea papală care, la vremea sfârșitului, în 1798, a primit o rană de moarte din mâna Franței atee, împăratul de la miazăzi. În verset, împăratul de la miazănoapte ripostează în cele din urmă și se revarsă peste împărăția de la miazăzi (URSS) în 1989. Când împăratul de la miazănoapte a împlinit acea lucrare, el a adus cu sine „care, și călăreți, și multe corăbii”. „Carele și călăreții” reprezintă puterea militară, iar „corăbiile” reprezintă puterea economică. Aceste simboluri identifică Statele Unite ca armata interpusă a Romei papale în victoria din 1989, așa cum este preînchipuit de Rabsache. Antioh cel Mare, în versetele 10–15, reprezintă Statele Unite, iar, așa cum William Miller a identificat în mod corect că termenul „și” din versetul 14 stabilește intrarea unei noi puteri în narațiunea profetică, „jefuitorii” trebuie să reprezinte o putere distinctă fie de împărății ptolemeici ai miazăzii, fie de Antioh, împăratul de la miazănoapte, fie de Filip al Macedoniei.

„Împăratul de la miazăzi”, în acest verset, fără nicio îndoială, înseamnă împăratul Egiptului; însă ce înseamnă „jefuitorii poporului tău” rămâne încă, poate pentru unii, o îndoială. Că nu poate însemna Antioh sau vreun împărat al Siriei este limpede; căci îngerul vorbise despre acea națiune în decursul unui număr de versete anterioare, iar acum spune: „și, de asemenea, jefuitorii poporului tău” etc., lăsând în mod evident să se înțeleagă o altă națiune. Voi admite că Antioh poate i-a jefuit pe iudei; dar cum ar putea acest lucru „să întărească vedenia”, de vreme ce despre Antioh nu se vorbește nicăieri în vedenie ca să fi săvârșit vreun act de felul acesta; căci el aparținea, în vedenie, la ceea ce se numește împărăția grecească. Mai mult, „a întări vedenia” trebuie să însemne a o face sigură, deplină sau a o împlini.” William Miller, *Miller’s Works*, Lecture 6, 89.

„Antiohus” a fost un nume ales de mulți dintre regii Imperiului Sirian Seleucid. Întemeietorul aceluia imperiu a fost Seleucid Nicator, iar undeva între douăzeci și șase și treizeci de regi alcătuiau întreaga listă a regilor seleucizi. Mulți dintre acei regi au ales numele „Antiohus”, așa cum mulți papi aleg nume de tron atunci când sunt aleși ca papi. Papii sunt cu toții „anticrist”, ceea ce înseamnă „împotriva lui Hristos”. Cuvântul „anti” înseamnă „împotriva”. Ca anticristi, ei au luat numele părintelui lor spiritual, care este Satana. Atât Satana, cât și papii sunt identificați în inspirație ca fiind anticristul.

„Hotărârea lui antihrist de a duce la îndeplinire răzvrătirea pe care a început-o în cer va continua să lucreze în copiii neascultării.” *Testimonies*, volumul 9, 230.

Un papă este un reprezentant al Satanei și, prin urmare, amândoi sunt împotriva lui Hristos, și de aceea sunt „antihristul”. Ei își aleg un nume atunci când preiau poziția de papă și devin reprezentantul pământesc al Satanei.

„Pentru a-și asigura câștigurile și onorurile lumești, biserica a fost determinată să caute favoarea și sprijinul marilor oameni ai pământului; și, respingându-L astfel pe Hristos, a fost înduplecată să-și dea ascultarea față de reprezentantul lui Satana — episcopul Romei.” *Tragedia veacurilor*, 50.

După faptele lor îi veți cunoaște, iar papii duc mai departe aceeași lucrare ca Satana.

„प्रभुता के अनधिकार के प्रधान के नषिकासन से पहिले स्वर्गीय प्राङ्गणों में जो कार्य कयिा गया था, वही कार्य रोम के पोप के द्वारा यहाँ पृथ्वी पर भी कयिा जाता रहा है। शैतान ने स्वर्ग में परमेश्वर की व्यवस्था को सुधारने और अपनी ओर से उसमें संशोधन प्रस्तुत करने का प्रयत्न कयिा। उसने अपने सृजनहार के न्याय को अपने ही न्याय से नीचा ठहराया, और अपनी इच्छा को यहोवा की इच्छा से ऊपर रखा, और इस प्रकार वस्तुतः यह घोषति कयिा कि परमेश्वर त्रुटहीन नहीं है। पोप भी यही मार्ग अपनाता है, और अपने लिये अचूकता का दावा करते हुए परमेश्वर की व्यवस्था को अपने वचिारों के अनुकूल ठहराने का प्रयत्न करता है, मानो वह उन भूलों को सुधार सकता हो जिन्हें वह स्वर्ग और पृथ्वी के प्रभु की वधियिों और आज्जाओं में देखने का वचिार करता है। वह वस्तुतः संसार से कहता है, मैं तुम्हें यहोवा की व्यवस्था से भी उत्तम व्यवस्थाएँ दूँगा। यह स्वर्ग के परमेश्वर के प्रतिकतिना बड़ा अपमान है!” Signs of the Times, November 19, 1894.

Deși Seleucus Nicator a întemeiat Imperiul Seleucid, mulți dintre regii care au urmat au ales numele „Antioh”, în cinste nu a lui Seleucus, ci a tatălui său. Tatăl lui Seleucus, Antioh, a fost un nobil și un general aflat în slujba regelui Filip al II-lea al Macedoniei, care a fost tatăl lui Alexandru cel Mare. Acest statut nobiliar și acest trecut militar au contribuit la punerea temeliei pentru propriul rol proeminent al lui Seleucus și pentru ascensiunea sa ulterioară la putere după moartea lui Alexandru cel Mare.

Regatul lui Seleucus a fost întemeiat atunci când el a preluat controlul asupra a trei dintre cele patru regiuni ale imperiului lui Alexandru. Și Roma cucerește trei puteri geografice pentru a prelua controlul și a deveni împăratul de la mieznoapte. Când Seleucus și-a asigurat răsăritul, apusul și mieznoaptea, el a devenit împăratul de la mieznoapte în narațiunea istorică, iar capitala sa era cetatea Babilonului. Mulți dintre regii care au urmat au ales numele „Antiohus” atunci când au luat tronul de la mieznoapte, pentru a-l cinsti pe înaintașul lor politic. Paralela este ușor de văzut, dacă alegi să vezi. Dacă nu, nu.

Numele „Antiohus” (Αντίοχος în greacă) provine din elementele grecești „anti” (care înseamnă „împotriva” sau „opus”) și „ocheo” (care înseamnă „a ține cu tărie” sau „a menține”). Regii de la mieznoapte au ales acest nume pentru a-și menține moștenirea politică de la tatăl lor, tot așa cum anticristul (papii) își aleg nume atunci când încep să domnească. După cum papii sunt reprezentanți ai tatălui lor, diavolul, tot astfel Antiohus-ii Imperiului Sirian prefigurează reprezentanți ai tatălui lor. În această aplicație, Antiohus reprezintă un intermediar al tatălui lor. Intermediarul puterii papale în 1989 a fost Statele Unite, iar mărturia seculară susține relația dintre anticrist, Papa Ioan Paul al II-lea, și Ronald Reagan în lucrarea lor de a doborî fosta Uniune Sovietică.

În versetele zece până la șaisprezece, primul și ultimul verset conțin referințe directe la versetele patruzeci și patruzeci și unu. Versetul zece reprezintă în mod direct versetul patruzeci. Versetul șaisprezece reprezintă în mod direct versetul patruzeci și unu. Aceste versete reprezintă partea profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă.

„Cartea care fusese pecetluită nu era cartea Apocalipsei, ci cea parte a profeției lui Daniel care se referea la zilele de pe urmă. Scriptura spune: «Dar tu, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga încoace și încolo, iar cunoștința

va crește» (Daniel 12:4). Când cartea a fost deschisă, s-a făcut proclamarea: «Nu va mai fi timp.» (Vezi Apocalipsa 10:6.) Cartea lui Daniel este acum desigilată, iar descoperirea făcută de Hristos lui Ioan trebuie să ajungă la toți locuitorii pământului. Prin creșterea cunoștinței, un popor trebuie să fie pregătit să stea în picioare în zilele din urmă....”

„În mesajul primului înger, oamenii sunt chemați să I se închine lui Dumnezeu, Creatorul nostru, care a făcut lumea și toate lucrurile care sunt în ea. Ei au adus omagiu unei instituții a Papalității, făcând fără efect Legea lui Iehova, dar urmează să aibă loc o creștere a cunoștinței cu privire la acest subiect.” Selected Messages, cartea 2, 105, 106.

La vremea sfârșitului, în 1989, ultimele șase versete din capitolul unsprezece al lui Daniel reprezintă „partea profeției lui Daniel care se referea la zilele de pe urmă”. Acest lucru a fost recunoscut atunci când a fost desigilată, iar acea desigilare a produs o sporire a cunoștinței cu privire la „instituirea Papalității, făcând fără efect legea lui Iehova”. Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar procesul de punere la probă, care a început în 1989, a fost rânduie să producă două clase de închinători.

Și el a zis: „Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege.” Daniel 12:9, 10.

நாம் இப்போது அந்தச் சோதனைச் செயல்முறையின் இறுதிக் காலப்பகுதியில் இரக்கிறோம்; ஏனெனில் அட்வென்டிசத்தின் தொடக்கத்தில் இரந்த கொள்ளைக்காரர்களைப் பற்றிய சர்ச்சை இப்போது மீண்டும் நிகழ்கிறது. கொள்ளைக்காரர்களை ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்களாக அடையாளப்படத்தவது, அந்தியோகஸை கொள்ளைக்காரர்களாக அடையாளப்படத்தவதே ஆகும். இத மில்லரடைட்களும் புராட்டஸ்டண்டர்களும் இடையே இரந்த அதே சர்ச்சையே ஆகும்.

La sfârșitul procesului de punere la probă, întocmai ca la începutul procesului de punere la probă, care a început în 1989, Leul din seminția lui Iuda desigilează „acea parte a profeției lui Daniel care privea ultimele zile”. În 1989, aceasta a fost reprezentată de ultimele șase versete din Daniel unsprezece, iar la încheiere este istoria ascunsă a versetului patruzeci, care este prefigurată de versetele zece până la șaisprezece.

Vom continua examinarea celor șase linii de controversă din cadrul istoriei adventismului în articolele următoare. Prima dintre aceste șase controverse o ilustrează pe ultima dintre aceste șase controverse. Vom folosi prima și ultima controversă pentru a le suprapune peste celelalte patru controverse, pe măsură ce desfășurăm elementele implicate în eforturile vrăjmașului neprihănirii de a împiedica poporul lui Dumnezeu să împartă drept „viziunea”, care este stabilită prin simbolul Romei.

„Dacă nu înțelegem importanța clipelor care trec cu repeziciune în veșnicie și nu ne pregătim să stăm în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, vom fi administratori necredincioși. Străjerul trebuie să cunoască vremea nopții. Totul este acum învăluit într-o solemnitate pe care

toți cei ce cred adevărul pentru acest timp ar trebui să o înțeleagă. Ei ar trebui să acționeze având în vedere ziua lui Dumnezeu. Judecățile lui Dumnezeu sunt pe punctul de a cădea asupra lumii și trebuie să ne pregătim pentru acea zi mare.

„Vremea noastră este prețioasă. Nu avem decât puține, foarte puține zile de probă în care să ne pregătim pentru viața viitoare, nemuritoare. Nu avem timp de risipit în acțiuni făcute la întâmplare. Ar trebui să ne temem să rămânem doar la suprafața Cuvântului lui Dumnezeu.”
Testimonies, volumul 6, 407.